

Dos mesos i un dia al Nepal (XX)

text TONYO FIBLA

4-11-2008 Dimatrs.
Langtang – Kyanjin – Langtang

Després d'unes truites amb vegetals, Bijay, a més amb formatge, i un pa tibetà, al les set i quart, comencem a caminar cap a Kyanjin.

A la primera costa, entre que l'aire està molt gelat i que estem a 3500 metres, més pel fret que per l'altitud, notem que ens costa respirar un poc, no anem massa de pressa però passem a tots els que han sortit abans que nosaltres.

En dues hores, parant i fent fotos, apleguem al nostre destí inicial. Després pujarem a veure si podem fer alguna foto guapa del Langtang.

Tal i com anem ascendint veiem com del l'oest van pujant els núvols. Anem a veure una factoria de formatges, qua a mi, com tots sabeu m'encanten. L'últim que vaig provar va ser el que m'obligaven a menjar a l'escola als any 50. Abans de baixar a comprar, no per a mi. Quan eixim ens n'adonem que les muntanyes han desaparegut darrera de la cortina de núvols. L'ama de l'hotelet on hem pres un té ens ha dit que si el vent ve de baix, de l'oest, els núvols no se n'aniran. I així està passant, casa vegada més boires. Ens ha dit que no cal que pugem a veure les muntanyes que no veurem res però com nosaltres ja tenim la jornada feta i estem a 3800 metres d'altitud tampoc està de més anar a fer els 4000. Així que comencem a pujar sense seguir cap camí fins fer-nos al foto quan l'altímetre marcava 4030.

Hem dinat fideus fregits amb vegetals i un *momo* gegant i després de descansar un poc emprenem el retorn passant primer per la *gompa*, el monestir budista. Tot açò sota una panoràmica preciosa del Ganchempo o Kang Chenpo (6.387m) que, a l'est, es resisteix a ser ocultat pels núvols.

Mentre dinem apareix la sorda. És total, amb els seus pantalons de pijama i l'anorac groc. El seu guia continua amb la llibreta i el boli a les mans.

Baixant li he dit a Bijay que estic molt content, camino molt bé, no tinc cap problema, estic tenint molt bon viatge i porto un bon guia i millor amic.

Ell també m'ha dit que quan ha vist les muntanyes s'ha oblidat de tot i que s'ho passa molt bé.

Tornar ens ha costat poc més d'hora i quart i, en ser a l'hostal, ens hem posat a parlar del futur a Nepal. Ací a Nepal no hi ha futur i a les nostres terres, amb tot açò de la crisi, és ben fosc.

La tasa d'atur del Nepal està al voltant de 50%, i el 90% dels treballadors fan la seua activitat a l'agricultura fora de les zones turístiques.

La renda per capita és 82 vegades més petita que la nostra. Les dades són molt fredes i si no tenim un punt de referència, no ens diuen res. Un treballador de l'administració, posem per cas, ve a cobrar 3000

rupies, és a dir, 30 € cada més.

Quan passeges per la ciutat veus molta gent asseguda als temples, als pedrissos, als brancals, ... gent que no fa res. És gent de totes les edats però sobretot gent molt jove. Als pobles per on passa un trek tots el membres de la família es dediquen al turisme i a l'agricultura o ramaderia però als llocs més aïllats la gent va sobrevivint com pot.

Un turista en aquest trek del Lantang pot passar el dia perfectament amb un pressupost de menys de 10 €: desdejunar, dinar, sopar, algun que altre té i dormir. 10 € per dia per a un nepalí és una barbaritat. Per desdejunar prenem té i truita de verdures amb pa tibetà; per dinar, sempre el mateix, *dal bhat*, és el plat per excel·lència, arròs bullit acompanyat de salsa de llentilles, verdures i alguna, rara, vegada un poc de carn; el sopar el fem més variat: demanem tres plats que anem compartint i uns postres. La cuina a la muntanya no és massa variada, tot està al voltant de les pataques, pasta, arròs i un poc de verdura. Els plats són prou abundants i t'ho has d'acabar tot, tirar el menjar ací està molt mal vist. Els preus són prou uniformes, això sí, van pujant amb l'altitud. Els controla l'associació d'hostatgeria de la vall.

Número 730- 23 abril 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

Jornades d'Homenatge a Vicent Andrés Estellés

MANIFEST PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

ESTELLÉS TORNA A BENICARLÓ

Aquesta podria ser una breu i inexacta ressenya de l'emotiu i segurament històric inici de les Jornades d'Homenatge a Vicent Andrés Estellés que des de dijous passat es vénen desenvolupant al nostre poble.

E text REDACCIÓ
L MOTIU EMOTIU

El proper 11 de maig farà vint-i-cinc anys de l'homenatge que li va retre al poeta l'Associació Cultural Alambor. Hom recorda aquella data i la xarrada que al Casal Municipal va tindre lloc amb la presència del professor Vicent Salvador i del mateix Vicent Andrés Estellés. Un quart de segle és una bona excusa -com qualsevol altra- per recordar el millor poeta valencià del segle vint. I del dinou i del divuit i....

RODONORS INVICTES

Alguns irreductibles van decidir que sí. Que Estellés s'ho mereixia tot. S'hi van posar. Hores i més hores, dies i més dies, viatges a València, postalades de correus electrònics i sobretot il·lusió per

presentar un programa ambiciós i, fins ara, mai vist per aquestes terres nostres. Que els vagen al darrera amb un pa calent perquè tot el temps que hi han invertit ens consta que l'han gaudit; les Jornades no són més que la culminació, l'èxtasi estellesià de tant d'esforç.

UNA EXPOSICIÓ PER VEURE, LLEGIR I OLORAR

Dijous passat es va inaugurar l'exposició "retrospectiva sobre el poeta". Ple a vessar. La regidora de Cultura, el senyor jutge de pau, el president de la Fundació Caixa Benicarló i una cinquantena d'amics que van acabar compartint algunes ampolles de moscatell. Dos poemes i un brillant parlament dels organitzadors que ací mateix es reproduïx. A la mateixa hora, el regidor d'Urbanisme, parlava per

als mitjans de comunicació, envoltat de tres o quatre persones tot presentant una exposició sobre la Guerra de la Independència a la província de Castellón.

El visitant podrà fer-se'n càrrec de la vida i l'obra d'Estellés. Fotografies cedides per la família del propi autor, poemes escollits penjats d'una corda amb una agulla d'estendre la roba perquè qui ho desitge els pugui llegir tranquil·lament assegut, textos d'altres autors -especialment cridaner el de Manel Joan i Arinyó a la seua última obra, *Fem un trio*, flors acolorides per donar ambient i olorar i un acolorit dibuixos de Toni Ten per acabar de donar ambient. Una cucada que segur que és l'exposició més visitada del MUCBE en els darrers temps.

LES PENYES PRESENTEN A LES DAMES DE FESTES

text i foto REDACCIÓ

Són els encarregats de posar la marxa a les nits de les Festes Patronals de Benicarló i les seues Dames, les més festeres de la ciutat.

La Coordinadora de Penyes de Benicarló va presentar a les dames que representaran a les vuit entitats associades en una gala que va ser de tot menys seriosa. L'humor i el sarcasme es van intercalar sobre un escenari on dos de les actrius més reconegudes de la ciutat van traure punta i van oferir el punt de vista dels més joves sobre diferents temes d'actualitat. Vuit van ser les joves que van omplir l'escenari de l'Auditori Municipal, entre les ovacions de penyeros i familiars que no van voler perdre's un dels actes més divertits del calendari festiu de la ciutat i que tenia importants novetats. Així, el nou president de la coordinadora, Miguel Ángel Mancheño prenia el relleu al

capdavant de l'entitat de mans de Samuel Cornelles. D'altra banda, les penyes L'Arjub i Tararots aprofitaven per a celebrar el seu 20 aniversari, així com la d'Els Amics feia el propi amb els seus deu anys de vida.

I entre dama i dama, les presentadores van aconseguir traure-li els colors als polítics de l'equip de govern i sobretot, a l'actual regidor d'Urbanisme, encarregat de canviar l'aspecte de la ciutat amb algunes obres que han donat molt de parlar en la població i sobre les quals les penyes també tenien coses a dir. La font de la plaça Constitució, l'estat de l'asfaltat d'alguns carrers del municipi o el cas Gürtel, van protagonitzar alguns dels episodis humorístics de l'acte. Acte que conclouïa amb la intervenció d'un dels penyeros més representatius de la ciutat, Eloy Martínez, qui exercia com a mantenidor de l'acte. El fermall d'or el posava la coordinadora amb el nomenament d'Irma García López com Penyera de l'Any, pel seu actual treball com a membre de la coordinadora de penyes.

BENICARLÓ GUANYA EL CLÀSSIC I LI COMPLICA LA LLIGA AL VINARÒS

text i foto VICENT FERRER

0 VINARÒS: Peinado, Pedro, Cristian, Alex, Wifredo (Florín, min.65), Agus (Folch, min.75), Martín (José Angel, min.65), Ernesto, Pla, Espinosa i Potrimba.

2 BENICARLÓ: Guillamón, Raúl Mora, Oscar, Dani, Víctor Esbrí, Pitu, Kamal (Paco, min.78), Anta, Ovi, Monti i Raúl Martínez (Vázquez, min.67).

ÀRBITRE: Monzón Domingo del col·legi valencià, ajudat a les bandes per Ribes Martínez i Martín Sevilla. Ensenyà groga al local Espinosa: als visitants Raúl Martínez i Raúl Mora; expulsà amb roja directa a Cristian (min. 35) del Vinaròs.

GOLS: 0-1 min. 37, Raúl Martínez. 0-2 min. 77, Vázquez.

INCIDÈNCIES: Unes 200 persones al camp municipal Cervol en el clàssic comarcal per excel·lència.

El Benicarló va poder golejar el diumenge, al Cervol, al Vinaròs en un partit disputat per part d'ambdós conjunts, on els locals en cap moment van estar a l'altura de les circumstàncies, mentre que els benicarlandos aconseguiren trencar la dolenta ratxa de resultats. Els benicarlandos, sense cap pressió, van

eixir a per totes, amb determinació en el centre del camp, on no van deixar jugar al Vinaròs, els jugadors del qual tot just tenien temps per a pensar jugades. Tot i els canvis que va realitzar al llarg del partit Santi Forner, no va aconseguir cap tipus d'efecte i els visitants es van fer amos de la parcel·la central.. Una de les claus del partit, potser la més important, va passar en el minut 35, quan Cristian era expulsat amb roja directa al tombar a Pitu a la vora de l'àrea, queixant-se els jugadors locals que abans d'aqueixa falta el jugador rojet s'havia endut el baló amb la mà. El llançament de la falta de Raúl Martínez va ser perfecte, batent a Pinado, el que els va permetre anar-se'n al descans amb avantatge al marcador. En el segon temps el Vinaròs va semblar despertar de la seua letargia, però no havia forma ja que els benicarlandos van pressionar bé. Les seues passades imprecises, els rebutjos eren per als benicarlandos i s'abusà del joc individual al voler entrar en l'àrea amb el baló controlat. Va haver alguna ocasió vinarossenca amb balons llargs i en els serveis de cantonada, on Guillamón es va lluir a traure un baló que havia rematat de cap Ernesto, quan es cantava el gol de l'empat. Passaven els minuts i en el 77 Vázquez sentenciava el partit, ja que després del gol el Vinaròs no va reaccionar i abaixà les mans.

El proper 11 de maig farà vint-i-cinc anys de l'homenatge de l'Associació Cultural Alambor.

ve de la p gina anterior

A BALLAR LES DANSES

Les jornades van començar, no podia ser d'una altra manera (perdó pel tòpic) amb el poema dedicat a Benicarló per Vicent Andrés Estellés. El professor Óscar Coll va ser l'ecarregat del recitat acompanyat dels sons del ball pla. Una declaració de principis. Primera emoció de la vesprada.

UNA GENT DE VALÈNCIA

Tan gran deguera estar la insistència, tan atractiu deguera resultar el programa, que a primera hora es va presentar a Benicarló Carmina, la filla de Vicent Andrés Estellés. Un viu retrat de son pare. Un somriure agradable, una modèstia pròpia de la casa i un comiat discret, sense cridar gens l'atenció aixecant-se de les darreres files. Sabem que se'n va anar afalagada i satisfeta. Els de Rodonors no poden demanar més.

UNA SENYORA D'ALCOI...

Divendres, a les quatre de la tarde va començar la marató. Isabel-Clara Simó, en una sala d'actes de l'IES Joan Coromines amb més de dues-centes persones, va presentar el seu darrer llibre, *Homes*. Però aquest no era el motiu de la seua presència al nostre poble, no. Havia vingut per explicar-nos les seues emocions com a lectora d'Estellés. I ho va fer. Va emocionar i es va emocionar. Des dels seients, sense forçar massa la vista, es podia apreciar a teranyina transparent i lluenta que va omplir els seus ulls en sentir un bonic i triat poema.

I UN DE CASTELLÓ

Vicent Pitarch, que no necessita presentació a Benicarló, amb brevetat i contundència va evocar la figura d'Estellés, va parlar -com sempre que pot?- de

com tenim tot això de la llengua i de la falta que ens fa a la nostra cultura (Cultura?) tindre clars quins són els nostres referents.

UN CAVALLER DE CAMBRIDGE...

La primera conferència la va pronunciar el senyor Dominic Keown, president de l'Anglo Catalan Society i professor de la Universitat de Cambridge. *VAE: entre el particular i l'universal*. Vicent Pitarch, amb un ulls com a petxines, no parava, quina conferència, això és una conferència de les millors que he sentit. I és que la cosa va quedar molt bé. Els organitzadors li havien pregat que els facilitara els poemes que podrien il·lustrar el seu parlament i recitats en el moment oportú per professor i alumnes -amb la trompeteria necessària- i tot plegat va crear una atmosfera encisadora, màgica, que va embadalir fins i tot els alumnes de batxillerat que s'hi havien atansat.

I UN DE VALÈNCIA

Vicent Salvador, professor de filologia catalana de la Universitat Jaume I, en s va fer allò que se'n diu una lliçó magistral. Alumnes i professors -ah, Lluís Batalla, com ens va emocionar- van llegir alguns poemes també escollits pel conferenciant. En va fer de cadascun una classe d'aquelles que es donen a la universitat, un comentari de text imprescindible per a qualsevol que vulga entendre l'obra estellesiana.

UNA TAULA RODONA

Ramon París, Josep Igual, Josep San Abdón, Vicent Sanz i Vicent Salvador van fer un breu recordatori de les anècdotes que van envoltar la visita d'Estellés a Benicarló. El viatge d'anada i tornada, les fotos de Palanques, el sopar en companyia femenina...

DOS ARTISTES

Ben entrada la nit, el cantautor

Miquel Pujadó i la inesgotable Olga Suárez van oferir al personal un original recital concert amb poemes d'Estellés i propis. Això, no s'havia vist mai a Benicarló, mai. El centenar de persones que van romandre assegudes, electritzades, a les butaques de la sala d'actes del Joan Coromines van escoltar amb atenció les catorze peces que van interpretar. En van ser catorze, la rapsoda es va quedar sense veu. I no n'hi havia per menys. Forts aplaudiments i cap a casa.

EL JOVENT I EL NO TAN JOVENT

Dissabte de vesprada tenia anunciada la seua actuació, entre d'altres, Pau Alabajos. Pobre xic, no hi poder acudir per quedar-se atrapat a Praga sota el núvol de cendra volcànica. Tant s'hi val. Pepa Álvarez, professora de la casa, s'ho havia treballat amb moltes xarrades, moltes conferències telefòniques, moltes hores, en fi. Cesc Freixas, Xavi Sarrià, Feliu Ventura (quin pimentó torrat més bo que es va menjar) van fer moure dels seients tot l'auditori. Un ple de gom a gom. Gent plantada, gent que se n'havia d'anar perquè no hi havia lloc... Tot un espectacle. Històric de veritat. I això que la competència era gran perquè hi havia futbol a la mateixa hora i també era la presentació de les dames de les penyes.

I MÉS I MÉS I MÉS...

La cosa encara no s'ha acabat. Encara falten Juame Pérez Muntaner, Ximo Caffarena amb una estrena mundial, Josep Igual, la professora Maria Conca, l'especialista en Estellés Ferran Carbó.. i l'inimitable Jaume Arnella (és un pecat perdre-se'l) que repeteix per tercera vegada en aquesta plaça.

La cirereta del pastís la posaran els alumnes del Joan Coromines en el recital poètic del dia trenta d'abril. Açò no hi ha qui ho pare.

Paraules d'inauguració de l'expo Estellés

15.4.10/ 18.00h

El nostre estimat Estellés torna als carrers de Benicarló, i això és motiu d'especial emoció per nosaltres.

L'11 de maig de 1985 el va portar Alambor per fer-li un homenatge. Potser sense aquesta excusa, sense la conversa amb Josep Sanabdon a la sortida del teatre el 10 de maig de l'any passat, no se'ns hagués acudit mai muntar aquest sarau. Sanabdon em va dir, solemne i emocionat: "Demà 11 de maig fa els anys que Estellés va vindre a Benicarló a rebre un homenatge". I va començar a explicar anècdotes i més anècdotes d'aquell dia. Gràcies un cop més Alambor per tota la dedicació, la feina incansable realitzada al llarg de tants anys per aquest país que avui voldríem més estellesia que mai.

Estellés ha desaparegut de cos, sí, l'any 93, però tan sols de cos. La seua paraula és ja immortal i eterna. Perquè Estellés és immens per la seua profunditat, la seua extensió, la seua emoció. És, com el definia el seu amic Joan Fuster, "un vòmit de llengua". És la veu essencial de la nostra literatura, és el nostre Neruda, el nostre Baudelaire, i Burjassot el nostre Stratford-sobre-Avon.

Nosaltres vivim aquesta inauguració com una festa i amb devoció alhora. Perquè al Coromines molts alumnes, molts professors, el duem ja fa bastants anys a la sang. I volem compartir aquesta emoció amb tota la població de Benicarló.

Estellés ens parla de nosaltres, del nostre paisatge, de les nostres emocions i frustracions, de la nostra sensualitat. Estellés conté tot el que ens cal per viure, per alimentar el nostre esperit, per no deixar-nos mai morir del tot.

Amb aquesta exposició i les jornades volem expressar que la poesia pot arribar plenament, profundament a tothom que s'hi acoste, sense prejudicis.

Si us hi fixeu, ara mateix, sou en un terrat, un perxe com diem ací, d'una casa qualsevol de Burjassot o de Benicarló, tant s'hi val. Si pareu l'orella sentireu com s'escola per una finestra entreoberta la veu de l'Ovidi Montllor, l'amic de la família del poeta, recitant el poema, la riuada imparable de més de 1000 versos de "Coral romput". Hi ha roba estesa, un banquet on podeu seure. Si agafeu la roba per plegar-la, us trobeu que se us ha convertit a les mans en poema, en una citació, en una reflexió sobre el poeta. I si respireu a fons, el perfum de la savorija (l'herba de les olives), l'espígol, els geranis, la Maria Lluïsa, sentiu el seu perfum allimonat? clavellines, dragonet, calendules o pets de frare com diem ací, i falta el gesmil, però és que és flor d'estiu i encara no som al maig. I tot, com diria Estellés, "tot amb el seu nom petit, sempre en minúscula/ com aquell passarell, aquell melic, com la primera dent d'un infant."

MANICOMIAL. EL BENICARLÓ GUANYA A VINARÒS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Acabo de sortir de la visita del psiquiatre. M'ha fotut un bon grapat d'euros per dir-me coses que jo ja sabia. M'he quedat més tranquil però. M'ha dit que en arribar a casa em pose a escriure tot el que em vinga al pensament, que em desfogue, que m'anirà bé per treure'm tots els traumes i complexos que tinc. I la setmana que ve -un munt d'euros més- que li ho ensenye.

De moment qui primer ho llegirà serà el lector de La Veu. Ei, psiquiatre, si llig açò envia'm un correu electrònic i no cal anar a casa seua, que ja sé que vostè té molta faena, home.

És insà que algú se n'alegre del mal d'altri. El raonament m'ho diu. Sóc incapaç de sentir el més mínim goig quan algú cau davant de mi i pega un bac grotesc o quan, per exemple, perd el Reial Madrid. No em diu ni sis ni set. Se me'n fuma. Però si el Vinaròs perd contra un equip que ja ha baixat de categoria i el deixa, pobre Vinaròs, a tres punts del descens, la festa que em passa pel cos és indescriptible. No té comparació a res. Ni a beure'm cinc gintònics de bombaysaphire seguits, ni a cruspir-me mitja dotzena de donuts farcits de crema o xocolata. I si l'equip que ja ha descendit és el Benicarló i és precisament el Benicarló qui ha aconseguit derrotar a domicili el Vinaròs ja no sé què em passa.

Per això m'ho he fet mirar. Les bones persones no es comporten tan grollerament i jo vull ser bona persona.

Tampoc no està bé que em martiritze pensant que per què no vaig anar a contemplar l'últim clàssic comarcal de la història al vell Servol. No, no hi vaig anar perquè em sap mal -per favor psiquiatre, per favor, tinga compassió de mi- gastar-me els diners i que amb els meus diners

puguen pagar algun trosset de la mensualitat d'algun jugador. M'haurien de tancar directament. Tancat i incomunicat. No vull ser així, però ho sóc. Si la ciència no hi posa remei, sóc conscient que acabaré malament. Desitjo que la raó s'impose a l'instint. Vull canviar. No puc criar els meus fills amb aquest exemple de demència, amb aquesta ment tan recargolada. Perquè, és clar, això només em deu passar ami. No conec cap benicarlano més que senta la més mínima satisfacció per qualsevol derrota del Vinaròs. Sóc un cas únic i estrany. Per això, per això he anat al metge.

Però la cosa encara es pot complicar més. Veig que el meu és un cas de psicopatologia descarat. Ara fa uns dies que no em trec del pensament que haguera pagat el doble del que devia valer l'entrada si haguera sabut que el Benicarló -pobre Benicarló- havia de guanyar. Com he pogut ser tan desconfiat? Però si amb l'equip que tenim haguérem d'haver quedat dels cinc primers! I hem quedat els últims (penúltims, que n'hi ha uns de més desgraciats que nosaltres)... i l'any vinent contra el Càlig, el Catí o l'Atzeneta. Però un bon seguidor del Benicarló no pot perdre mai l'esperança de guanyar, som un equip guanyador. I més a Vinaròs. Per cert, segons les últimes estadístiques facilitades pel Comitè d'Estadístiques Futbolístiques Valencianes (CEFV) a la seua pàgina web (cefv.es), en els darrers trenta

anys, sempre que s'han enfrontat a Vinaròs, el Benicarló ha aconseguit catorze victòries, quatre empats i només sis derrotes. I jo sense anar per por de no guanyar! Sóc un malalt, veritat? Però la ciència em salvarà. El psiquiatre m'ha dit que escriguera el em vinguera al pensament. Però, vull ser bona persona, insisteixo, vull ser bona persona i no tindre pensamientos impuros (és el que tinc?).

Deixo la broma. No sé qui em va comentar que el Benicarló no s'havia d'esforçar massa en anar a jugar a Vinaròs. Que els equips de cap allà a Castelló tots s'ajuden entre ells i nosaltres no sabem més que fer-nos la punyeta els uns als altres. És objectivament cert, tenia raó qui em va fer la reflexió. La realitat però és que tots -nosaltres, els vinarossencs, els peniscollans, els calijons...- som així, tan bojós com el personatge que s'ha desfogat més amunt. I això ja no té remei, ens agrada o no, ho diga el seny o no. Jo vull que el Benicarló guanye sempre, sempre i si això li ha de suposar algun mal a algú, ho sento. M'és igual que el Vinaròs baixe o que es quede el San Jorge, a mi només m'interessa el Benicarló. Si els veïns se salven, que pensen que no estan jugant la xampions, que de Benlloch a Catí hi ha molt poqueta cosa.

Bé, vinga. El Benicarló es va imposar per 0 gols a 2 al camp del Vinaròs en un partit que segons contenen les cròniques va esdevindre un passeig militar dels nostres, que en van marcar dos però que n'hagueren pogut fer mitja dotzena. El veïns del nord es queden a poquets punts de la salvació i tant de bo, de veritat, aconseguiren mantindre la categoria. Això ens faltaria, una competència d'aquestes per intentar pujar...

Sí, senyor psiquiatre, ho deixo estar ací, que com més coses escriga, més em farà pagar.

L'ARMADA ATACA DE NOU

text CNB

Les victòries de Miguel Piñana, José Antonio Adell, Carlos Fuente i Joan Ferran Barrachina van ser les claus de l'eficàcia de l'armada benicarlanda.

El Club de Natació Benicarló es va desplaçar aquest passat cap de setmana (17 i 18 d'Abril) a les instal·lacions de la piscina olímpica de la Salera a Castelló per disputar el Trofeu Interclubs VI, conjuntament amb la resta dels 19 equips participants. Molt bons resultats en línies generals, tant en cronos com en les diferents victòries, i especialment en l'equip masculí, on els nedadors benicarlandos novament amb Miguel Piñana al capdavant van realitzar una excel·lent competició.

I és que l'equip masculí va ser molt capaç a l'hora de nadar les seues respectives sèries el que va possibilitar la victòria en nombrosos estils sense donar possibilitats a la resta de nedadors rivals. Miguel Piñana no va acusar excessivament els estudis universitaris que li resten moltes hores d'entrenament que juntament amb la resta de components van tancar unes excel·lents jornades de natació.

Van destacar en l'equip masculí Miguel Piñana 1r 100 esquena amb un crono de 1:02.84- 2n 50 esquena- 2n 400 estils i 3r 200 estils; José Antonio Adell 1r 100 braça amb un crono de 1:18.05 i 1r 200 braça amb un crono de 2:50.61; Carlos Fuente 1r 200 esquena amb un crono de 2:26.05; Joan Ferran Barrachina 1r 200 papallona i un crono de 2:24.60- 5é

100 papallona- 5é 200 estils; Marc Fresquet 2n 50 lliures; Ferran Remolina 4t 50 braça- 5é 100 braça; Jordi Curto 4t 200 papallona i Adrián Adell 5é 200 papallona.

L'equip va estar compost per: Marc Fresquet, Miguel Piñana, Vicent Prats, José Antonio Adell, Jordi Curto, Marc Avila, Gerard Saura, Manuel Montserrat, Adrián Adell, Joan Ferran Barrachina, Javier Traver, Ferran Remolina, Marc Octavio, Agustín Parra, Francesc Aparici, Guillermo Soriano, Albert Astor, Carlos Fuente, Ferran Marzá i Alberto Añó.

En l'equip femení Sara Marquès i Paula Saura van ser les claus de l'èxit però també van aconseguir molt bons cronos gran part de la resta de l'equip femení, el que va arrodonir unes bones jornades de natació.

En l'equip femení van destacar Sara Marquès 2a 200 lliures- 3a 800 lliures i 4a 200 esquena; Paula Saura 3a 100 braça- 4a 50 papallona i 4a 50 braça; Lucía Piñana 3a 200 lliures; Montserrat Astor 3a 200 esquena; Nerea Sorando 4a 50 esquena; Claudia Campos 5a 100 braça i Marta Valdearcos 5a 200 papallona.

L'equip va estar compost per: Sara Marquès, Claudia Campos, Lucía Piñana, Raquel Fabregat, María Coll, Montserrat Astor, Meritxell Sospedra, Nerea Sorando, Marina Herrero, Marta Valdearcos, Paula Saura, Irene Sorando i Inma Cerdá.

La pròxima setmana l'equip Aleví i Benjamí del Club Natació Benicarló es desplaçarà a la piscina provincial de Castelló per a una nova jornada de la Lliga de Promeses. Molta sort per a tots.

BENICARLÓ AMPLIA EL SÒL DEL POLÍGON INDUSTRIAL

text REDACCIÓ

El Polígon Industrial El Collet de Benicarló s'ampliarà notablement amb les obres d'urbanització del Sector Mercat II, un projecte que estava pendent des del 1995 i que servirà per condicionar 97.757 metres quadrats de sòl industrial destinat a les empreses que vulguen situar-se a Benicarló.

En tres setmanes està previst que finalitzen els treballs, que han previst, entre uns altres, un vial principal de 50 metres, amb carrils de 5 metres, voreres de 2,5 metres i 200 places d'aparcament. A més, s'ha previst un carril bici de 800 metres lineals i 2,5 d'ample. Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, ha qualificat de "valenta" la decisió de llençar avant el projecte d'urbanització d'aquest sector, que dormia des de fa 15 anys en un calaix i que hi ha hagut que adaptar a la nova normativa urbanística abans de la seua execució. "És un sector que quedava fora d'ordenació. Les empreses que estan ací situades ara estan en condicions i hem preparat sòl per si vénen empreses a demanar-lo", afirmava Domingo.

Els treballs d'execució de l'obra, adjudicada a l'empresa Pavasal per 1.717.462, han consistit fins ara en el desbrossament dels terrenys, l'anivellament dels terrenys i la instal·lació de les xarxes de sanejament i drenatges, així com les connexions de l'enllumenat, l'aigua potable i la telefonia. En total, s'han desbrossat 34.000 metres quadrats i s'han

col·locat vora 4.000 metres lineals de vorades. Es calcula que faran falta 6.000 tones d'asfalt per al vial principal i els secundaris. Una vegada asfaltats els vials només quedarà eliminar algunes esteses elèctriques per alliberar l'entorn. L'alcalde de Benicarló recordava, a més, que amb les negociacions amb els propietaris per a la urbanització d'aquest tram del polígon industrial "també hem aconseguit que l'empresa Alespri fera la cessió per a poder fins i tot fer l'alienació de la futura carretera Benicarló Càlig amb el desdoblament de la n340" que creua aquest vial. Domingo recordava que amb aquest tràmit legal "d'ací a la rotonda de la AP7 nosaltres tenim tota l'actuació de la carretera feta".

ES BUSCA GERENT PER AL CONSORCI DE PLA ZONAL DE RESIDUS

text REDACCIÓ

El Consorci del Pla Zonal de Residus de la zona I ha publicat les bases de selecció per a la provisió del lloc de treball de gerent del consorci per a l'execució de les previsions del pla.

L'objecte de la convocatòria és la contractació laboral temporal del lloc de treball de Gerent del Consorci per a aquest lloc de treball, qualificat d'Alta direcció i que tindrà una retribució anual bruta per a 2010 ascendeix a 33.500 euros. El contracte es perllongarà fins a la conclusió de l'execució de les instal·lacions precises per a la gestió dels residus inerts de construcció i demolició (RCD) i per a la gestió dels residus sòlids urbans (RSU), estimat inicialment en dos anys. No obstant això, amb anterioritat a la conclusió del contracte, ambdues parts podran pactar la seua conversió en contracte indefinit.

Les bases estableixen que les funcions encomanades al lloc de treball vénen definides en l'article 14 dels Estatuts, entre les quals es troben l'execució dels acords dels òrgans

col·legiats, la direcció efectiva dels serveis i instal·lacions del Consorci, així com la seua inspecció i control directe. A més, el gerent tindrà al seu càrrec la direcció efectiva del personal del Consorci, promoure la participació d'agents econòmics i socials quant a la reducció, valorització i eliminació de residus, i impulsar i desenvolupar programes de formació ambiental, sensibilització i conscienciació social. Referent a matèria econòmica, s'encarregarà de supervisar la gestió econòmica i administrativa del Consorci, així com elaborar els pressupostos i modificacions, constituir l'estructura de personal, la contractació d'obres, serveis, subministraments i assistència tècnica, per delegació i contraure despeses i ordenar pagaments, també per delegació. Els aspirants haurien de tenir una titulació superior, preferiblement en Dret, Ciències Econòmiques o Empresariales, Administració i Direcció d'Empreses, Enginyeria Industrial, Enginyeria de Forests i Medi ambient. Així mateix, es requereix experiència en matèria ambiental, acreditada mitjançant cursos de formació o mitjançant experiència laboral.

Els interessats disposen d'un termini de vint dies per a presentar les seues sol·licituds en el registre d'entrada de l'ajuntament de Benicarló.

BENICARLÓ CONDICIONA ELS SEUS SOLARS I TANCA LES OBRES ABANDONADES

text REDACCIÓ

La crisi econòmica ha deixat Benicarló, igual que en molts altres municipis, una llarga llista d'obres sense acabar que s'han convertit en un perill per els vianants.

Les constructores, en molts casos, han abandonat els solars amb els edificis a mitjan construir o amb l'excavació preparada per a realitzar els fonaments de l'edificació. Sense tanques o amb unes en precari, les obres es converteixen en focus d'atracció per als amics de l'aliè, ocupes o colles de xavals que cerquen una estona de diversió i aventures en elles, amb el perill que suposa que circulen per l'interior d'un edifici en obres sense les mesures de seguretat necessàries. D'altra banda, es troben les molèsties que en molts casos aquestes obres suposen per als vianants, al trobar-se envaint la vorera els elements senyalitzadors i la possibilitat de la caiguda de rebles o elements no assegurats des de l'obra.

L'Art. 52.-bis del PGOU de Benicarló, estableix que els solars en sòl urbà haurien de trobar-se degudament barrats "en l'alineació de vial, amb voltes de material rígid i indeformable fins a una altura màxima de 1,60 m, amb acabats que no presenten sortints que puguin resultar perillosos per al tràfic per als vianants. Per sobre d'aquesta altura, podran instal·lar-se materials que no impedisquen l'observació del solar des de la via pública a fi de facilitar la vigilància i control del seu estat". Però no en tots els casos els constructors han fet cas d'aquest article i molt menys quan hi ha obres que duen mesos abandonades. És per això que el consistori està portant a terme una intensa campanya de requeriments als propietaris de solars que es troben en aquesta situació i als de terrenys sense edificar que es troben dins el nucli urbà. A través de la Policia Local, s'insta a

solucionar la problemàtica establint un termini per a resoldre les deficiències detectades pels serveis tècnics municipals després de realitzar una inspecció. En cas contrari, s'adverteix que "es procedirà a l'execució subsidiària dels referits treballs", indicant la quantia dels mateixos i recordant a l'interessat que "sent les despeses que s'originen al seu càrrec".

La campanya iniciada pel consistori ja ha donat els seus fruits, segons explicava Antonio Cuenca, regidor d'Urbanisme. Així, ja són nombroses les obres que han regularitzat la seua situació, que permetrà que "continuen en bones condicions quan la situació econòmica siga millor" i es puguin reprendre els treballs. D'altra banda, el tancat dels solars abandonats suposa una millora en la qualitat de vida dels veïns dels voltants, que han vist eliminats nombrosos focus de brutícia i infeccions derivats de l'abandó d'aquestes zones. A més, la ciutat recupera part del seu perfil urbà i permet la circulació per les voreres sense obstacles innecessaris.

Aterra un nou diari digital noticias964.es

Des de dijous passat, dia 15, tenim a la xarxa un nou mitjà de comunicació, en aquest cas digital, que també parlarà de les nostres terres. Benvingut a l'espai informatiu.

DENÚNCIA

Caminant per damunt del jardí

A veure, no, no li estem fent propaganda a la ferreteria que surt de fons (que ben mirat, també, però no és el cas), ni ens fiquem amb el gual del fons, no, ens volem ficar de totes, totes, de com es pot ser tant ruc al nostre ajuntament, fent les coses tan rematadament malament. Mireu bé la foto i ho veureu. Què passa, que els vianants, quan hauran de creuar el carrer, ho hauran de fer per damunt el jardinet tan mono que s'han plantat davant del nou califat independent (com l'han batejat la setmana passada els tafaners), del regidor Cuenca?

Està molt bé ficar jardinetes, floreres, arbrets, pedretes... i tot el que vullguen, però... NO, DAMUNT D'UN PAS DE VIANANTS! Què, en el nostre ajuntament, no revisen el que dissenyen? No tenim ningú que mire que les coses vagen al lloc adient?

Ara, què farem, repintarem a un altre lloc, rebaixarem una altra vorera, l'adaptaran per a les persones amb mobilitat reduïda...? Senyors meus, vostés com sempre, fer i desfer la feina del matalasser! Menys mal que els diners no són seus... veritat? Ah, i no serveix d'excusa que en puguen ficar un altre al carrer del costat.

FOTO!

El Club Ajedrez Benicarló va fer lliurament de trofeus als primers classificats del seu Campionat Social.

Definicions i opinions

text ROBESPIERRE

La llibertat d'expressió és un dret fonamental o un dret humà, assenyalat en l'article 19é de la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, i les constitucions dels sistemes democràtics, també ho assenyalen. D'ella deriva la llibertat d'impremta també anomenada llibertat de premsa.

En l'Article 19 de la "Declaració Universal dels Drets Humans", es llegix: "Tot individu té dret a la llibertat d'opinió i expressió; aquest dret inclou el de no ser molestat a causa de les seues opinions, el d'investigar i de rebre informacions i opinions, i el de difondre-les, sense limitació de fronteres, per qualsevol mitjà d'expressió."

El principi d'innocència o presumpció d'innocència és la prohibició absoluta de considerar i tractar com culpable a una persona **mentre no es dicte sentència condemnatòria en la seua contra.**

La Constitució espanyola de 1.978 en el seu article 120, apartat 3º afirma que **"les sentències seran sempre motivades i es pronunciaran en audiència pública."**

El **Manifest per la Llibertat d'expressió**, amb la seua repercussió mediàtica, i per desgràcia judicial, fica el dit a la nafra sobre un assumpte, de màxima actualitat als nostres mitjans locals i comarcals: la influència del que és privat en l'àmbit públic.

Hauríem de partir de la premissa que allò privat no és, en principi, objecte d'informació i comunicació pública. La regla general és, doncs, l'exclusió del que és privat de l'objecte de la informació. Però precisament per tractar-se d'una regla general admet excepcions. És necessari el consentiment per legitimar la transferència del que és privat a l'àmbit de la informació pública. Però cal, també, informar del que és privat, encara que no existisca aquest consentiment, o fins i tot contra la voluntat de l'interessat, si aquests fets, accions o circumstàncies privades tenen una connexió immediata, directa i clara amb l'àmbit del que és públic.

Així, quan la comunicació de la intimitat vol fer-se social i pública es requereix una determinada i precisa finalitat: que servisca per a la construcció de la comunitat, és a dir, que tinga rellevància comunitària. Correspon, per tant, en primer terme, a cada persona calibrar si la seua intimitat té aquest valor; i correspon, en tot cas, als informadors professionals afirmar o negar el pretès valor comunitari d'eixa intimitat.

La Guillotina

Com havíem dit, el principi que no pot ser vulnerada per la informació pública la vida privada, constitueix la regla general. Sols, per excepció, cal informar públicament de les dimensions d'allò que integra la vida privada. Així ocorreria quan el que és privat té, circumstancialment o no, una connexió amb el que és públic.

D'exemples en podem trobar molts, ací a casa nostra en tenim un de fa poc temps que podria servir-nos, però per no personalitzar, tal volta, un general, però igualment d'actualitat, pot il·lustrar-nos perfectament. Així, el **Tribunal Europeu de Drets Humans** va condemnar Finlàndia per no respectar el dret a la llibertat d'expressió d'onze periodistes que van identificar en els seus articles a l'amant d'un polític conegut en aqueix país. Els magistrats del tribunal asseguren que els tribunals nacionals finlandesos, quan van condemnar inicialment els periodistes, "van fallar a l'examinar el just equilibri entre els interessos que estaven en joc". Així, en el seu fallo, afegeixen que **"havia un element continu d'interès públic respecte a la informació sobre l'amant. EFE - 06/04/2010.**

I per què açò? Per dues raons. En primer lloc, perquè la vida privada té sempre un valor exemplar social i una influència en el comportament públic. I en segon, i resulta imprescindible saber-ho, l'àmbit del que és privat en les persones públiques és sempre menor, per raó de la seua funció, que en els ciutadans de carrer.

Vet ací, doncs, la connexió clara, directa i immediata del que és privat amb el que és públic, cosa que excepcionalment autoritza a intrevindre de forma pública en aquest àmbit privat. Els mitjans informatius són ells mateixos part del públic, per tant mediadors de la comunicació pública, i compleixen sempre una funció pública. Com part d'aqueixa funció pública correspon als mitjans d'informació decidir què és el privat i el públic a efectes informatius. I només després que encerten o s'erren al decidir la informació, seran els jutges, arribat el cas, els cridats a dir la següent i definitiva paraula.

Però, tot i així, la llibertat d'expressió no ha d'estar emmarcada en l'àmbit de la justícia penal. Criminalitzar la llibertat d'expressió i l'accés a la informació, pública, de la ciutadania és un greu atemptat contra l'Estat Democràtic de Dret. Iniciar procediments penals en contra de qui exerceix el seu dret constitucional a la llibertat d'expressió és criminalitzar l'exercici d'una prerrogativa fonamental que té tot ésser humà.

I ací sembla que alguns, això, ho han perdut de vista.

De Benicarló a Morella (I)

text i foto ROSA LOURDES ARENÓS

Dues setmanes després de Pasqua, és la data assenyalada per a fer la Marxa de Benicarló a Morella, organitzada per la Peña Setrill. Enguany han estat els dies 17 i 18 d'abril, on, al voltant de 70 persones hem fet la Setena pujada de Benicarló a Morella.

Com tots els anys, a les 8 del matí, una vegada ens hem fet les fotografies davant de la façana principal de l'església de Sant Bertomeu, sona el coet i comencem a caminar. El dia pintava prou negre, però no va ploure fins l'hora d'esmorzar, així que, en lloc de fer un mosset baix del garrofer habitual, l'organització va decidir anar fins a Cervera, on varem inundar els bars del poble.

Al Castell de Cervera, igual varem pujar, amb paraigües i capelines, que per cert estan fent obres i l'estan deixant molt net i bonic!!!!... L'aigua era la nostra companya de camí a la Rambla, i no va para fins que arribarem a Xert.

Els caminants, érem un grup compacte, que poc a poc teníem la meitat del camí fet. La gent estava molt preparada físicament, i això va ajudar a que, donat el mal temps, arribarem directament a la població de Xert per dinar. La sorpresa del dia va estar el muntatge de "l'intendència. A l'hora de dinar teníem dos excel·lents

paellons d'arròs, i els membres de l'organització, vestits de cambriers, amb bata blanca i còfia de cuiner, ens van fer una exhibició, molt ben coordinada i assajada, a l'estil "Manolito el Cortijero". Els caminants "anàvem a bacs" de la risa que ens va agafar al vore a Raulet, Maura, Pepito, Herrera,....etc tots seriosos i posats amb el seu paper, fent "el paseillo", al compàs de la música de pasdoble .

L'alcalde de Xert ens va donar la benvinguda, amb unes pastetes i moscatell, i la Peña ho va agrair, amb unes botelles del seu propi vi.

Al dia següent, pareixia que havia de ploure, però es va aguantar fins l'hora justa de dinar... .

Detalls per events socials
embotits de la comarca
Croquetes de Morella
Productes valencians
DO espanyoles
Patés, foies
Melmelades

'Benicarló, una mirada enrere 2009'

text REDACCIÓ

Després de quasi una dècada sense anuari, Onada Edicions, amb la col·laboració de Caixa Benicarló han editat una retrospectiva de 2009 amb la intenció de fer un recorregut pel que ha estat l'actualitat política, social, cultural i esportiva més destacada de Benicarló en el darrer any. Un itinerari difícil, atès que lluny de ser una ciutat amb poca vida informativa, Benicarló s'erigeix en un focus extraordinari de notícies, fins al punt que de vegades resulta impossible fer-se ressò de tot el que hi succeeix.

Benicarló, una mirada enrere, 2009 és el títol de la publicació a través de la qual Caixa Benicarló renova, un any més, el seu valuós compromís d'invertir en cultura, fent possible aquest volum que naix amb vocació de continuïtat en el temps. És per això que coincidint amb els actes de la diada de Sant Jordi, Caixa Benicarló obsequiarà a partir de dilluns 26 d'abril els seus socis amb aquesta publicació elaborada pels periodistes benicarlandos Noemí Oms i Jordi Maura. També a partir de dilluns es podrà adquirir a les llibreries de Benicarló.

El llibre es presentarà oficialment al públic divendres 7 de maig a les 20h al saló d'actes de Caixa Benicarló.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

ve de la pàgina anterior

tot i així, la representació ha estat del més alt nivell. A veure, l'alcalde, com no podia ser d'altra manera, com a cap visible expedicionari però, sobretot, el que cal destacar és la presència, com no, del nostre cadufero per excel·lència, l'exalcalde Jaime Mundo (i senyora). I és que no ens enganyem, tot i saber que el nostre inefable Mundo està sempre on hi ha festa, i fartera, també és ben cert que és un mestre en això del protocol i la representació institucional i, sens dubte, haurà fet el que calga perquè el pavelló benicarlandos quede ben alt. Així que tranquils, tot i no tenir el faraó Kuen-ka podem dormir sense problemes.

Els carxofers (i 2)

Però, hi ha una cosa que no entenem massa, la copa que té el senyor que hi ha al mig de la foto. A veure, era una expedició carxofera, no? A veure si de camí tot el personal es va desplaçar a veure algun esdeveniment esportiu i ací nosaltres sense saber-ho. Ho haurem d'esbrinar perquè, si no, l'any vinent, quan vinguen ací els italians els haurem de fer també el lliurament d'un obsequi semblant, no? A veure si van fer un partidet entre entre els *ladispollians* i els benicarlandos i els d'ací van guanyar? Un atractiu més per la nostra festa hortícola per excel·lència!

L'ORA dels Visitants

Sembla que han tornat a vindre. Ja estan ací. Els extraterrestres han tornat a vindre al nostre poble i han fet desaparèixer... les pilones de pagament de l'ORA. Els ciutadans benicarlandos estem confosos davant l'espectacle

que ha representat poder aparcar el nostre vehicle allà on ens vinga en gana. Davant d'aquesta sensació inusual, de no haver-nos de gratar la butxaca per aparcar el nostre cotxe, la gent ha corregut bojament a buscar-lo per agafar el lloc i deixar-lo allí... per sempre més. I és que, d'un dia per l'altre, com quan el far antic va ser abduït, s'han produït aquestes misterioses desaparicions. Haurem d'estar a l'aguait que no se'ns emporten altra cosa.

L'ORA dels Visitants (i 2)

Segons el centre d'informació tafaneri, altra vegada activat, es comenta, es diu, si allò de dalt té alguna cosa a veure amb l'arribada de les noves sargantanes de TV3. Pel que s'ha pogut esbrinar el retorn d'"V", els Visitants, més coneguts per les sargantanes

de l'espai, ha coincidit amb aquest fet tant luctuós per les arques municipals. La relació sembla clara i així, després que fa un grapat d'anys desaparegueren per l'espai, expulsats del nostre planeta Terra, sembla que ara, han tornat amb més força que mai i voler tornar a controlar-nos. I s'han fet amb el control de les emissions radioelèctriques catalufes per preparar la seua invasió i deixar-nos sense els pocs mitjans recaptatoris que ens queden al valencians. Hem sabut que, si els d'abans, eren roïns, els d'ara són... Després d'haver tafanejat tot i més en el web de la cadena catalana ja us podem ensenyar quina cara tenen. Esteu preparats i avisats. De tota manera, després, sempre us quedarà... Polònia. A estos encara no els han pogut dominar.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Califat i més...

Amb la grandiloqüència que el caracteritza el faraó Kuen-ka va explicar-se, per la tele, sobre quins seran els reptes futurs en aquesta nova etapa urbanística que el seu califat independent haurà d'emprendre a partir d'ara. Amb l'excel·lència lingüística que li és comuna, el posar pensatiu, amb les ulleres a la punta del nas, i el sense fi de les seues explicacions manuals i la seua retòrica característica va dir que ell estaria en el seu nou *xiringuito*... per a firmar. Olé!, la gràcia i el salero d'aquest gran personatge de la nostra política local per explicar quina serà la seua funció en el seu nou territori d'actuació. Però... ací no acaba tot.

...I més, i més, i més,...

Per què, què us pensàveu? Què deixava el seu territori de l'ajuntament, conquerit anteriorment, a força de "tesón y trabajo"? No amics meus, no! Va deixar ben clar que ell no se n'anava de la casa gran. En paraules, més o menys seues (la transcripció no és el nostre fort), "mantendre mi despacho del ayuntamiento para las visitas i vendré luego aquí (en referència al seu nou califat independent, suposem), para firmar". Apa, que és bo aquest personatge! Ja ens veiem que el lloc per on ell transitarà, per anar d'un despatx a l'altre, aviat el convertirà en una nova *Via Àpia*, una nova calçada romana on ell tindrà preferència de pas perquè les seues diligències no tinguen entrebancs i arriben sempre a bon port. Ara només li faria falta que li ficaren el cavall (bé, qui diu el cavall, diu la bici,

la moto, la catifa voladora,... l'estri modern que considere, el cavall era perquè anava en consonància amb la Via), a la porta. Quin control del territori té aquest home. En seguirem parlant.

Bous sí, bous no.

En un moment de plena eferescència taurina a les files de l'Espe, de l'Esperança Aguirre, en declarar a Madriz els bous bé d'interès cultural, i si poguera patrimoni de la humanitat, a les biblioteques benicarlandes ha aparegut un llibre, millor dit un recull de fotos, de bous. Els llibres van dedicats per l'autor (el que no sabem si també regalats pel propi autor), sent distribuïts per l'ajuntament benicarlando. No entrarem en polèmiques taurines, però ja resulta curiós, i no menys greu, que el llibre siga dels bous... del poble del costat. Xe, mira que fer propaganda dels bous del poble del costat! Ah, i a més, enviats a remitentis erroris.

Manifest per la llibertat d'expressió

Molta gent s'ha afegit, a aquest manifest i, els tafaners, també volem ho volem fer, a més de dir la nostra perquè, qui sap, si un dia també ens pot tocar a nosaltres això de les amenaces. Així, hem sabut que els partits polítics també s'han afegit al manifest... però tots,

no!!! El PP sembla que s'ho està pensant. I és que deu tindre un gran embolic mental amb tant de Gürtels i ciutadà, amb càrrec de regidor, sentenciat. La deliberació d'adherir-se, o no, sembla, els està traient de polleguera, per no dir que els surt fum del cap, principalment al nostre alcalde (és que és molt complicat això d'entendre que vol dir la llibertat d'expressió). De tota manera, ara, no ens estranyaria que se'n sortiren per la tangent i tragueren el seu *manifest* personal. I és que molt de personal tenen embolicat en massa fets...

"...ons"

Tot i així, tal volta caldria ser una mica més contundents, ciutadans de carrer i partits polítics, davant d'aquests fets tan poc ètics, que són la tarja de presentació d'alguns personatges que amaguen les seues carències fent responsables d'allò que fan malament a la resta de ciutadans. I el PP, que és qui té el merder a casa seua, n'hauria de prendre bona nota. Perquè els periodistes ja en tenen prou, d'acusacions, pressions, coaccions, i un llarg llistat d'"ons" que els tenen fins els "collons". No pot ser que, en aquest moment, pel que sabem, hi haja més processos oberts als jutjats, contra periodistes (pel que sabem tres), per històries d'aquests tipus. Visca la llibertat d'expressió!!!

Els carxoferos

Ja tenim una altra delegació benicarlanda que se'ns ha desplaçat a Itàlia a la nostra ciutat germana de Ladispolli. Pel que veiem a la imatge, aquesta vegada el personal que ens representa no ha estat tan extens com altres vegades però,

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Ja estem a dimecres i ja fa tres dies que li estic pegant voltes a La Veu de la setmana passada per tel d'esbrinar si hi ha alguna cosa per a treure-li punta. Mire, senyora Garcia, no li amagaré que aquesta setmana o hi ha cap assumpte que em cride especialment l'atenció i per això m'està costant més omplir aquesta fulla. De moment això del cas Gürtel eixe em cansa. No penso que cap dels dirigents locals del partit conservador tinga res a veure amb els tripijocs del bigotes, Correa i altres membres d'aquesta immensa defecació corrupta. M'ha semblat excessiu això que ha dit no sé quin portaveu sobre la legitimitat del resultat electoral. Però tant em fa. Al final de tot te n'adones que tots són iguals, que tots busquen el mateix i que allò que ara critiquen, després ho defensen. Depèn de qui ho faça, està bé o està malament. I així es van passant uns al altres la pilota de l'honradesa i la corrupció. La veritat és que tot plegat fa un fàstic que fa pudor. El que haurien de fer és anar-se'n tots cap a casa i que es queden els que tenen ganes de treballar. Com deia un famós eslògan de les primeres eleccions municipals que es van fer al nostre poble després de la mort del tiranet amb veu de flauta, "siga del color que siga, allò que no aprofite...al fem". Això hauríem de fer amb tota aquesta cola de sangoneres aprofitades que viuen a costelles de tots fotent-se del mort i de qui el vela. Però això és amb tot. Per exemple. Els empresaris del moble es queixen de manca de finançament davant el vicepresident de la diputació que els dóna suport a l'hora que tota la raó. I qui té la culpa de tot plegat? Per suposat el govern central. Sempre ho paga aquell

contrari als nostres. En aquest cas, la Generalitat ho ha fet de puta mare i el plan confiança de Camps ens ha omplert de milions i milions i no sabem on posar-los.

Ja no vull parlat més de política. També me n'estic adonant que, amb el pas del temps, hi ha moltes més coses que m'avorreixen, amb la qual cosa, les probabilitats d'omplir aquesta pàgina en poc de temps van minvant. Per exemple, aquesta setmana, tot i haver notícies importants, no hi ha cap que es deixe treure punta. O almenys jo no son capaç de fer-ho. En canvi, hi ha una cosa absolutament anecdòtica dins de les pàgines dels tafaners que em faria omplir fulls i més fulls parlant sobre això. I així ho penso fer. Però abans m'agradaria destacar que -segons es pot llegir a la pàgina vuit- en nostre súper regidor Cuenca "ha començat aquesta setmana el trasllat ... al nou edifici". Si senyor, Cuenca s'ha traslladat i ja no el veuran més per l'ajuntament. Quin descans per a alguns i quina llàstima per a uns altres.

Com anava dient, el tema de la setmana és la creació, per mitja de mitosis, d'una nova falla. N'érem pocs i va cagar la burra.

La que ens faltava. Com no podia ser d'una altra manera, en temps de crisi el nostre poble respon amb malbaratament, festa i coentor. Com ha de ser. Això és el que s'espera d'uns ciutadans que volen sortir-se'n de la crisi. La millor manera de gastar els diners del subsidi és inventant una falla nova, on ofegar les penes petant i cremant els diners. Però s'han equivocat amb el nom. Això d'amics del foc fa pensar més en un club de piròmans que de fallers. Aquesta nova manifestació de coentor hauria de tindre un nom més adaptat als temps que corren, buscant l'originalitat sense deixar els profunds arrels fallers. El nom ideal seria falla el botellón. Aquest nom constitueix una comunió perfecta entra la modernitat i la joventut (sabuda és l'afició dels joves a la pràctica d'aquesta activitat), que entroncaria amb la secular tradició dels casals fallers, on el moderat consum de begudes espirituoses dóna a aquests la seua raó de ser i existir. Però ara estic pensant que això d'"amics del foc" també està bé, perquè han fet una falla nova pegant-li foc a una altra que ja existia. Ja està "falla els rebentadors". O millor "falla els del botellon rebentador". Fantàstic. Un nom rodó.

RODONORS

La gent de Rodonors Invictes ha demostrat que amb ganes, il·lusió, perseverança i temps, sobretot molt de temps, es poden fer moltes coses. Les Jornades dedicades a Vicent Andrés Estellés ens fan recordar que la cultura a Benicarló encara és ben viva. No ens hem de refiar només d'iniciatives d'organismes oficials. Si volem salvar el país, si volem salvar la llengua, si ens volem salvar com a poble cal que la gent es mobilitze. Sempre hi ha

730

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

d'haver algú que es pose al capdavant, és obvi, però la resposta del públic a les conferències i recitals deixen veure que encara queda algun brassa que pot redreçar el foc, que no estem tan malament i necessitem una mica d'autoestima.

Enmig de tanta renúncia, de tanta traveta, de tant embolica que fa fort... fa goig trobar-se amb un oasi d'aigua clara. Estellés s'ho val i Benicarló, també.

EDITORIAL

Carxofa 1: un bon grapat de carxofes per a l'IES Joan Coromines. Les jornades dedicades al gran poeta Vicent Andrés Estellés a més són d'una qualitat quasi ve insuperable. Els actes que s'han fet fins ara han tingut una bona resposta. Fins el dia 30 podrem gaudir d'aquestes jornades.

Carxofa 2: Per a la Penya Setrill. Un any més han tornat a pujar a Morella a peu i això que enguany la pluja del primer dia els ha fet un poc la punyeta. Però és igual: ploga o neve tots cap amunt.

Panissola: per a tots aquells que els sembla bé pujar als altars a víctimes de la guerra civil i no poden consentir que altres víctimes puguen tenir un enterrament digne i estiguen, encara, a les cunetes de les carreteres.

laveubenicarlo@terra.es

MANIFEST PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ

Davant determinats atacs que venim patint contra el lliure exercici de la nostra tasca informativa, el col·lectiu de la premsa comarcal reivindicuem el dret a desenvolupar lliurement el nostre treball amb la dignitat i amb respecte a la llibertat d'expressió i de premsa. No estem disposats a admetre pressions i coaccions en forma de denúncies, querelles i amenaces vetllades. A la vegada volem deixar clar que continuarem treballant per garantir a la ciutadania el dret a la informació veraç, justa i honrada i que de cap manera sucumbirem davant d'aquells que pretenen coartar la llibertat d'expressió.

Col·lectiu de la premsa comarcal

Jesús Maestro, Raúl Piñana, Laura Puig, Isabel Plaza, Sergi Nebot, Maribel López, Antonio Carrasco Joan Peiró, Natalia Sanz, María José Sánchez, Xavi Flores, Noemí Polls, Lidia Labernia, Lidón Figuerola, Laura Hidalgo, Paddy Martínez, Pedro Manchón, Noemí Oms, Irene Pitarch, Ramón Blanch, Sylvia Petite, Óscar París, Paco Colomina, Mariola Nos, Yolanda Clarés, Xavier Flores, Julio Vidal, Jordi Maura, Vicent Ferrer, Alicia Coscollano, Isabel Pastor, Emili Fonollosa, Emma Bas, Bartomeu Roig, Sunny López, Pedro Martínez, Joan Gregori, Francisco del Castillo, Àlvar Anyó, Xavier Rodríguez, Antoni Fibla, Rodolfo Serrano Forner, Joan Raül Burriel, Josi Ganzenmüller, i 80 signatures més al Facebook

PSPV-BENICARLÓ, BLOC PER BENICARLÓ, BLOC PER ALCALÀ, ESQUERRA UNIDA, ASSEMBLEA REPUBLICANA DE BENICARLÓ, ESQUERRA BENICARLÓ, BLOC JOVE, Joves socialistes del País Valencià, JOC Benicarló

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info
La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

